

Kelime Dağarcığım Yetmez

— sadeceo · 03 Ekim 2022

Zemheri soğuklarındayım.
Gönül kapılarım ardına kadar açık.
Ellerim cebimde kara kara düşünüyorum.
Deliler misali kendimle konuşuyorum.
Uçmakta zorlanan bir serçe gördüm.
Usulce yaklaştım ona.
Mahirce tuttum onu “ niye uçmakta zorlanıyorsun”dedim
Utanırçasına gözlerimin içine baktı ve bir şey söylemedi.
Avuçlarımın sıcaklığı onu mutlu etmişti sanki...
Okşadım ve öptüm.
Öpünce seviçten yorgun kanatlarını çırpı.
Konuşunca sanki beni anlıyordu.
Hal ve ahvali tıpa tıp beni andırıyordu.
Karanlık çıkmaz sokaklarda kalmışlar gibi çar naçardım.
Rabbim hiç kimseyi çar naçar etmesin!
Bir zalim yüzünden mutluluğu unutalı yıllar oldu.
İnsanlar zalim olmuşlar.
Son cümleyi başta söylüyorlar.
Yediği tabağı kirletiyorlar.
Bindiği dalı kesiyorlar.
Bunlarla yaşamaktan yoruldum aşk ve şevkim tamamen tükendi.
Uçmaktan yorulmuş bir serçeye özenir oldum.
Beni bana küstürenleri yerin göğün sahibine havale ediyorum.
Artık kulluk görevimi de gerektiği gibi canı gönülden yapamıyorum.
Kendi kendime yabancı olmuşum.
Çekilmişim kabuğuma serçe misali boynum bükük mahzunum.
Mahzunluğum bazen hoşuma gidiyor bazen de üzülüyorum.
Şen şakrak biriydim mahzunluk nedir bilmezdim.
Şimdi ise her daim derin düşüncelerin girdabında ha boğuldum ha boğulacağım.
Çaresizlik ne zormuş şimdi anladım.
Çaresiz olmak ateşten gömleği giymekten kat be kat betermiş.
Yarabbi yalvarıyorum sana çaresizliğimi bir an önce bertaraf et!
Gülmeye hasret olan asık suratım gülsün!
Gülsün ki güldüğümü gören sevenlerim de benim için içerlenmesin artık.
Bu düşünceler içindeyken serçenin elimden uçmak istediğini anladım.

Bırdktım uğtu ama rahat uğamadığı belliydi.
Kurumuş bir ağacın en üsteki dalına kondu birkaç kez öttü.
Ötünce yanına başka bir serçe gelip kondu.
Kur yapmaya başladılar.
Ben de onları seyrediyordum.
Seyrederken ilk âşık olduğum günlerim aklıma geldi.
Derinden bir ah çektim. Hayıflandım.
Zira meftun olduğum dünyalar güzeli kızın gamzeli gülüşleri geldi gözlerimin önüne.
Güldüğünde yanaklarında sanki Muhammedi güller açıyordu.
Hiç kimseye gülmek bu kadar yakışmıyordu ona yakıştığı kadar.
Her zaman ki gibi felek yine güldürmedi.
Ne yaptıysam kendimi ona kabul ettiremedim.
Bir keresinde celalli ve haşin bakışları
Sevdalı yüreğime ağılı ok saplanmış gibi sandım.
Nefes alıp vermekte zorlandığım anlarım geldi aklıma.
Ama her şeye rağmen o günleri çok özlüyorum.
Keşke şimdi karşımda oturuyor olsaydı.
Ve yine gül dökülen yanaklarıyla bana bir gülseydi
Varımı yoğumu her şeyimi seve seve verirdim.
Şimdi her şeye hasret yaşıyorum.
Bu da benim çok zoruma gidiyor.
Hatta öylesine zoruma gidiyor ki bunu anlatmaya kalksam,
Kelime dağarcığım yetmez.
Kalemime mürekkep dayanmaz.
30 Eylül-O4/ Ekim/2022